

net ved en ny, samtlige Bestemmelser paa dette Omraade omfattende Lov.

Medens Fastfættelsen af de nærmere Regler om Snefastningsbyrdens Fordeling indenfor den lovbestemte Ramme for Landets Vedkommende er lagt i de kommunale Myndigheders Haand, har derimod Forjorgen for Snefastningens Udførelse hidtil udeslukkende været Øvrighedens Sag. I Modsatning her- til formener man, at Snefastningen i det Hele bør gaa over til at blive et kommunalt Anliggende, dog under Politimyndighedernes Tilsyn. Ligesom en Omordning i denne Ret- ning synes at være stemmende med den i Liber- nes Lov paa andre Omraader sledfunde Udvik- ling, saaledes vil man ad denne Vej lettest og naturligt naa til, at Snefastningen, om end først efterhaanden, udføres ved Entre- prise eller leiede Folk, hvad der vistnok i og for sig maa betragtes som den heldigste og mest økonomiske Arbeidsmaade, som derfor, hvor Forholdene tillade det, og navnlig i de mere velstaaende Egne af Landet, bør fore- trækkes for Naturalarbeide.

Naar Snefastningen saaledes bliver et kommunalt Anliggende, bør formentlig Byr- den ved Snefastningen bæres af Sogne- og Kjøbstadkommunerne saavel for Landeveienes som for Biveienes Vedkommende. En saa- dan Ordning er ganske vist ikke stemmende med de med Hensyn til Fordelingen af Byrden ved Veienes Bedligholdelse gjæl- dende Regler. Men bortset fra, at de om- handlede Forholds forskjellige Bestaaffenhed medfører, at det næppe er berettiget at kræve en ensartet Ordning for dem begge, maa det bemærkes, at en forskjellig Ordning af Sne- fastningen for de to Klasser af Veie vanske- lig laaber sig gennemføre. Da derhos den Omstændighed, at en Landevei passerer en Kommune, formentlig maa anses som et Gode, der vistnok som Regel rigelig opveier Byrden ved Snefastningen paa Landeveien, har man ikke næret nogen Betænelighed ved at lade vedkommende Kommune bære denne.

Om end, som foran bemærket, Udførelsen af Snefastningen ved Entreprise eller leiede Folk maa anses som den i og for sig heldigste Ordning, maa det dog anses nødvendigt fremdeles at holde Aldgang aaben for Kom- munalbestyrelserne til at lade Snefastningen udføre som Naturalarbeide da der kun der- ved kan skabes Sikkerhed for, at det fornødne Mandskab til enhver Tid kan have til Raadighed.

Med Hensyn til Reglerne for dette Na- turalarbeide bemærkes, at man har troet i Hovedsagen at burde opretholde de gjældende Principer for samme, dog saaledes at For- pligtelsen til at præstere Snefastning er lagt

paa Brugerne af de i en Kommune beliggende Steder i Stedet for — som Reglement af 1799 bestemte — i al Almindelighed paa Beboerne. Forøvrigt har man ment, at Hovedreglen efter den gjældende Ret for Fordelingen af Byrden — Ansættelse efter et af Amtsraadet affattet Reglement paa Grundlag af Stedets Hartkorn, Assuranceværdi m. m. — er vel stiftet til at staffe hele den forhaandenværende Arbeidsstyrke til Veie samtidig med, at Byr- den derved fordeles paa en efter Omstændig- hederne retfærdig Maade. Idet man derfor har ment at burde opretholde denne Hoved- regel, har man anset det for rigtigt at op- tage en særlig Bestemmelse om Stovbruge- res Snefastningspligt. Paa Grund af den gjældende Retts Bestemmelse om, at Snefast- ningen paahviler Beboerne, har der været reist Tvivl om Stoves Stilling i denne Henseende, men ved de i den seneste Tid trafne Afgjørelser er det fra Administratio- nens Side søgt fastslaaet, at Stovenes Hart- korn under visse nærmere Betingelser kan medtages ved Ansættelsen til Snefastning. Det skjønnes nu ogsaa i og for sig at være retfærdigt, at Brugerne af de i en Kommune beliggende Stove ligesaavel som Brugerne af andre Eiendomme yde deres Bidrag til Sne- fastningen paa de paagjældende Veie, hvis Jarbarhed er i Stovenes ligesaavel som i de andre Eiendommers Interesse.

Efter den nugældende Ret kan en væ- sentlig Del af hele Snefastningsbyrden paa- lægges Husmænd og Underster, af hvilke der i Henshold til Forordning af 27de Mai 1848 § 1 og Lov af 30te December 1858 § 1 sam- menholdt med Lov af 21de Juni 1786 § 9 kan fordres 3 (2) Dage om Aaret til Sne- fastning. Det skjønnes nu ikke rettere, end at denne Ordning ikke er stemmende med Billighed, særlig for de besiddelsesløse Landarbejderes Vedkommende, og ere derfor de i saa Henseende gjældende Bestemmelser foreslaaede afløste af nye Regler, der paa en formentlig retfærdigere Maade fordele Byr- den mellem de til denne Klasse hørende og de øvrige Snefastningspligtige.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i Udkastet skal forøvrigt bemærkes Følgende:

Til § 1.

Medens det gennem Udviklingen i Brazil er blevet fastslaaet, at Reglerne om Snefastningen ere anvendelige saavel paa offentlige Biveie som paa Landeveie — hvad der mulig ikke har været tilfældet med Be- stemmelserne i Regulativet af 1799 —, er der ved Anvendelsen af disse Regler i Brazil blevet skjelnet mellem de nævnte 2 Klasser Veie, idet det er antaget, at der ikke kan